

nerati se sprejemajo in velja
tristopna vrsta:

8 kr., če se tiska 1krat,
12 " " " " 2 "
15 " " " " 3 "

Pri večkratnem tiskanju se
cena primerno zmanjša.

Rokopisi

se ne vračajo, nefrankovana
pisma se ne sprejemajo.

Naročnino prejema opravništvo
(administracija) in ekaj edicija na
Barem trgu h. št. 16.

SLOVENEK.

Političen list za slovenski narod.

Po pošti prejemati velja:

Za celo leto . . . 10 gl. — kr
za pol leta . . . 5 " — "
za četrt leta . . . 2 " 50 "

V administraciji velja:

Za celo leto . . . 8 gl. 40 kr
za pol leta . . . 4 " 20 "
za četrt leta . . . 2 " 10 "

V Ljubljani na dom pošiljan
velja 60 kr. več na leto.

Vredništvo v Hilskerjevi ulici
št. 6.

Izhaja po trikrat na teden in
sicer v torek, četrtek in soboto.

Zarad praznika vnebovzetja Marije
izde prihodnji „Slovenec“ v soboto 17. avgusta.

Položaj koroških Slovencev.

(Od jednega Korošca.)

Sedanje volitve v deželne zборе obračajo
pozornost Slovencev zopet na Korošce. Koroški
Slovenci smo v dosti žalostnem položaju,
kakor je obče znano; volitve so se nam še
vedno slabo obnesle. Naše ljudstvo ni brez-
značajno, nasprotno se mora pošteno imeno-
vati; ono je dobrega in mirnega značaja, in
le preveč lahkoverno; krivda je, da je v na-
rodnem oziru premalo podučeno, manjkalo je
tu vedno agitatorjev.

Koroški Slovenec je navajen zaničevanja
od nemškega soseda, kakor suženj tlake, da
se mu niti čudno ne zdi, če kdo zaničljivo
govori o slovenskem jeziku, saj sam vidi, kako
povsodi le nemški velja; žalostno je, da naše
ljudstvo niti ne občuti svoje narodne sramote.
Ko bi bili mi z drugimi Slovenci v ožji zvezi,
stalo bi vse veliko bolje, tako pa smo od brat-
tov ločeni po visokih gorah, tako od štajerskih,
kakor od kranjskih Slovencev, in pri
vsakem drugem koraku nas le Nemec sreča,
Slovence pa ne dobimo pred oči. Koroška je
za Slovenijo izgubljena, če ne skrbijo drugi
Slovenci za ožjo zvezo s Korošci.

Največ bi koristila v ta namen železniška
proga od Kranja v Velikovec. Iz Kranja bi se
zavila ta železnica v kokerski graben, od tod
na koroško Jezero, tam s tunelom skoz je-
zerski vrh v železno Kaplo; iz Kaple ni daleč

v podjunsko dolino, središče koroških Slovencev;
prva postaja v podjunski dolini bila bi
Žitara vas, edini kraj na Koroškem, kjer raste
vino, potem pride velika slovenska vas, Do-
berla vas, od tod pa je le še uro hodá v Činčo
vas (Kühnsdorf), kjer bi se združila ta proga
z južno železnico. Eno uro od Činče vasi proti
severu je mesto Velikovec s krasnim razgle-
dom na Grintovec in druge planine na kranj-
sko-koroški meji; od Velikovca bi se ta po-
teza lahko dalje potegnila do Hüttenberga,
kjer je velika obrtnija z železno rudo.

Ta železnična proga bi zvezala najlepše in
najpremožnejše kraje koroške dežele s Kranjem
in Ljubljano, ne da bi se dotikala nemšku-
tarskega Celovca, in bi tudi koroške Slovence
tesneje zvezala s Kranjci. Kranjci bi po njej
veliko prej in bolji kup spravljali svoje blago,
kakor moko, slanino (špeh) itd. na Koroško,
nego po Rudolfovi železnici, ali pa po težavni
ljubljanjski cesti, obrtnijski izdelki iz Hütten-
berga in bližnjih industrijskih krajev pa bi
po tej progi veliko prej prišli na Kranjsko in
na jugovzhod, nego po ovinkih čez Beljak ali
Maribor.

Kot dopolnilna pot pa bi se morala takoj
narediti tudi železnica iz Ljubljane v Karlovec
in od tod v Bosno. Na ta način zvezani z
jugoslovanskimi kraji, se bomo tudi mi Ko-
rošci bolj začeli zavedati svoje jugoslovanske
narodnosti; naša obrtnija se bo razcvetala, ker
bo našla novih kupcev, blagostanje se bo po-
vzdignilo, in občevanje z Jugoslovani bo našo
narodnost ohranilo. Doberla vas, tesno zve-

zana s Kranjem in Ljubljano postane potem
središče koroških Slovencev, nemškutarski Ce-
lovec pa čisto na strani ostane, ker bo glavni
promet Koroške šel po progi Velikovec —
Kranj. Lega Celovca tako ni ugodna za trgo-
vino, in njegova kupčija z Mariborom in s
Tirolsko že zdaj skoraj ni imena vredna. Naj
se tedaj tisti Slovenci, ki se mislijo poganjati
za dolensko železnico, potegnejo še za progo
Kranj-Velikovec, ker z njo postane dolenski
železnica še le znamenita in produktivna.

O volilaem boji na Koroškem vam ne
vem nič poročati. Postavljena sta slovenska
kandidata v dveh okrajih; ali bosta voljena,
ali ne, je še vprašanje. V podjunskem okraju
(Velikovec, Doberla vas, Kapla, Pliberk) bo
menda zmagal naš Einspieler, ker tu je, ka-
kor rečeno, jedro koroških Slovencev, ker hri-
bov proti kranjski in štajerski meji še ni nem-
škutarija oblizala; naši gorjanci ne znajo čit-
tati in pisati, zato pa se tudi naahajajo cele
tare, kakor št. Jakobska v Koprivni, Obirska,
Jezerska, kjer le malokteri človek nemški zna.
Strmi hribi ustavljajo germanizacijo, kar pri
tem zaostanemo v izobraženosti, bo že ze-
dinjena Slovenija o svojem času popravila. Pa
visokih planinah vendar še ne zidajo nemških
šol, ki so v nekterih krajih glede slovenskih
prebivalcev to, kar so bile turške kule (trd-
njavice) proti kristjanskim Bošnjakom in Her-
cegovincem. Ker je pri nas kedaj v šolo ho-
dilo, je vse nemškutarsko; pa ne obupajmo
in čakajmo boljših časov, saj tudi mi vidimo
vzhajati slovansko zarjavo!

Kaznovana lakomnost.

V Kamniku je bil živinski somenj, in da-
leč iz okolice prignali so bogati kmetje in ži-
vinorejci pitane vole in lepo rejene ovce na
prodaj, ter jih razpostavili na trgu na ogled
in na prodaj.

Mesto sicer še ni imelo tlaka, stala pa je
tam podoba, od katere nobeden meščanov ni
vedel, koga da predstavlja. Eni so djali, da je
podoba povodnega moža, ki je nekdanj zalo
deklico iz plesa v Bistrico zavlekel, eni pa so
rekli, da je podoba zadnjega stotnika tiste me-
ščanske straže, ki se je bila pri neki gostarji
stepla. Naj pa že bo, kakor hoče, res je, da
je bila ta podoba podobna obema.

Ne daleč od mosta čez Bistrico stoji naj
imenitnejša gostilnica z napisom „pod slovan-
sko lipo“, kamor so zahajali vsi odličnejši me-
ščani, in tudi vsi posestniki okolice, posebno
odkar se je bila raznesla pravljica, da je so-
sedni gospodar krčme „pri želodu“ izustil, da
imajo slovenski voli manj razumnosti kakor
nemčurski, pardon sem hotel reči nemški, in
splah ptuji.

Tudi danes je bila „slovanska lipo“ na-
polnjena gostov, med tem ko je „pri želodu“

tičal le neki Italijan s svojimi opicami in med-
vedom, s katerimi je mislil drugi dan kam-
niško mladost razveselovati, pa še nekoliko
živinskih poganjačev, ki so kislovino pili.

Iz med gostov „slovanske lipe“ odlikoval
se je pa posebno po svoji životnosti in široki
postavi Jurij Breskvar, bogat živinorejec iz
Šentvida, čegar voli in kozli so na različnih
razstavah njegovo čelo ovile z lavoriko pri-
znanja in pohvale.

Breskvar je bil danes prav židane volje,
kajti od vsih strani čestitali so mu zaradi nje-
gove razumnosti pri pitanju volov in pri od-
reji živine sploh.

Neki vnet nasprotnik krmjenja živine po
spašnikih, objame Breskvarja in njegovega pi-
tanca ter navdušeno priseže, da ne odjenja,
predno ne dobi največji in najumnejši živino-
rejec cele slovenske pokrajine red kineškega
vola in častno ime volovskega svetovalca. Bre-
skvar je bil sicer zelo skop; tako sladkanje
pa mu je srce omečilo, zapové toraj prinesiti
še par bokalov vina, da jih na svoje prihodnjo
povišanje s svojimi znanci in prijatelji popije.

Pri ravno tisti mizi povžil je tudi neki
potujoči rokodelski pomagač svoj revni obed,
kajti „pod slovansko lipo“ spoštovali so vsa-

cega, da je le pošteno plačal. Žejin opiral je
revež poželjive oči v lesketajoče se kupice, iz
katerih vino ni bilo njemu namenjeno.

Truden in shojen pobere rokodelca svojo
culico, plača in leze počasi iz mesta. Sonce
pripekalo je tako silno, da je potujočemu pot
v potocih po obrazu lil, kar zasliši za seboj
pokanje biča in Breskvar pridrdra na svojem
ličnem vozičku.

Za božjo voljo dragi oče, dovolite, da se
malo z vami popeljem, poprosi popotnik.

Koliko plačate? vpraša skopi kmet. Za-
stonj še smrt ni; če imate pol goldinarja, vas
popeljem do Črnuč, tam obišem sestričnika, in
tudi skoraj gotovo prenočim. Do Ljubljane,
kamor vi greste, imate potem še dobro uro
hodá.

Pol goldinarja? vpraša prekanjeno smijoč
se popotnik.

Taka je, prijatelj! jaz vas potegnem do
krčme Jurja Snoja na Črnuče, ta je moj se-
stričnik.

Že velja! odgovori rokodelca, bil je nam-
reč krojač (žnidar). Na Črnučah vam plačam
pol goldinarja, v zastavo pa imate ta čas mojo
culo.

Francoski republikanci in njih zunanja politika.

Nič bolj ne osvetljuje državniške nezmožnosti francoskih republikancev, kakor njihovo sedanje vedenje v zunanji politiki. Mi nismo bili nikdar nasprotniki pametne republike, saj vidimo v severni Ameriki, da se ljudovlada s pravicami katoliške cerkve dobro strinja, ako so modri državniki na čelu.

Isto, kar o severo-amerikanskih, se pa ne dá trditi o francoskih republikancih. Pač uživa francoska republika mnogo simpatij zaradi modre finančne politike.

Ako pa pogledamo na njene vspehe v zunanjih, mednarodnih zadevah, ne moremo jej posebne hvale dati. Trdili so francoski monarhisti, da je republika delo Bismarkovo; ne dá se zanikati, da je Bismark z vsemi močmi na to delal, da bi se na Francozom ustanovila republika, in zdaj se še le kaže, kako prav je imel s svojega nemškega stališča. Republika se čedalje očitneje kaže popolnoma nemočno na zunaj. Storila je prvo breztaktnost, ko je skušala posnemati pruski „kulturkampf.“ Na berlinskem kongresu je naredila popolen fiaško in monarhisti so ironično kazali republikancem: Le pojte zdaj marzelezo, ker ste nam pridobili toliko lavorik!

Pa to še ni najhujše. Državniška slepota republikanske stranke se kaže prav očitno v njenih simpatijah do angležke vlade. Gambetta je te simpatije javno izrazil; pa s tem je francozkemu narodu prav slabo vstregel, in francozki listi ga vprašajo, kako se bo izgovarjal pred svojimi „prijatelji“ na Italijanskem. Gambetta bi moral vendar spoznati, da se je Bismark na kongresu izkazal skrivnega zaveznika Angležke, čeravno se je javno kot ruski prijatelj obnašal. Da je pa kongres le v prid Anglije delal, Slovane in Romane pa čisto na stran potisnil, to čutijo na Ruskem predobro, in tudi Francozi menda niso vsi tako priprosti, da bi jim to spoznanje na um ne prišlo. Prihodnji zaveznik Nemčije je Anglija, in kaj hoče Francozka pri takej zvezi iskati, ali ni mar ravno proti Slovanom, Francozom in Lahom obrnjena? Francozki narod ni in ne more biti prijatelj Nemcem, pa tudi Angležem ne. Ali bi mar res

Francozi ne čutili ponižanja, ki se jim prizadene z vednim razširjanjem angležke moči v srednjem morji? Prusom in Angležem zamore le prav biti, če jih Francozi pri njih namenih ne motijo, ampak še podpirajo; kedar bodo pa Germani na trdnem, potem bodo pa Francozi že čutili, kake prijatelje imajo takraj Rena in onkraj kanala. Če hoče Francozka še kedaj do tiste moči in veljave priti, ki jo je nekdanj imela, zamore to le v zvezi z Rusijo doseči; vsaka druga zunanja politika je za Francoze pogubna in protinarodna.

Vzemimo, da Francija mirno gleda, kako bi Anglija, Nemčija in morda še katera druga vlast Rusijo raztrgale, kaka osoda čaka potem Francoze? Nemške prijaznosti si ne bodo nikdar pridobili, ampak le vnovič bodo ponižani. S tem pa, da se zamerijo Rusom, zgubijo edinega odkritosrčnega naravnega in brezsebičnega zaveznika. Kaj pa bi koristila Francozom zveza z Angleži, kakor jo Gambetta priporoča? Vsak, kdor se je še z Angleži zvezal, moral je spoznati, da Angleži za se delajo in skrbé; najlepši dokaz iz najnovejšega časa so Grki, katerim so Angleži zlate gradove obetali, samo da mirni ostanejo, potem pa so jih pri kongresu na cedilu pustili, in Grki niso prav nič dobili.

Kakor se Grki sedaj srde nad Angleži: tako se bo tudi Francozom godila. Kak dobiček so imeli neki Francozi že od krimske vojke? Nekaj puste slave; materjalni dobiček je pa ves v angležki žep padel. Francozi so izkopali sueški prekop, zdaj ga imajo pa Angleži v rokah, Waddington na kongresu ni hotel odločno podpirati Rusov, zato so se pa Angleži polastili Kipra in mislijo še na veliko več, tako da nazadnje Francija v svojem, to je srednjem morji ne bo imela več odločne besede govoriti. Take dobičke žanje Francoska, take bo žela Italija, ako bi tudi ona poslušala neumne predsodke o Rusiji, kakor bi bila ta res oni strah, ki preti vso Evropo požreti!

Republikanci nasprotujejo Rusiji, ker je ona absolutno vladana, pa v zunanji politiki se ni treba na take reči ozirati, pri zavezniku se vpraša le, ali je močan, ne pa, kako doma gospodari, in kdor drugače misli, ni politik. Najbolj svobodna država, severna Amerika, si ne šteje v sramoto, da je zaveznica absolutne

Rusije, in gotovo jej o svojem času ne bo žal, da si je zbrala tako močno prijateljico.

Prepričani smo, da tudi priprosti francoski narod želi zveze z Rusijo, protiruski republikanci so le v liberalnih mestih, ker meščana se najprej primejo liberalne fraze o ruskem barbarstvu, ki jih trosijo judovski časniki po vsej Evropi, ker Rusija sleparski judovski drubali ravnopravnosti dati neče; prepričani smo, da je Gambettova politika na Francoškem protinarodna, in da jo zamore zagovarjati le Gambetta, ker ni Francoz, ampak — laški jud!

Republikanska stranka pa, če bo za Gambettom hodila, si bo le sama svoj grob skopala, ker protinarodna politika nema obstanka, in ogladila bo pot četrtemu Napoleonu, ali pa kakemu drugemu princu, ker francoski narod, akoravno ljudovladi prijazen, vendar ne more pozabiti prejšnje slave, ko je imel še kralje in cesarje, in če ga slaba zunanja politika sedanjih republikancev ob vso veljavo spravi, pridružil se bo v veliki meri monarhičnim strankam, ter novega kralja ali cesarja z navdušenjem sprejel. Gambetta pa, ki hoče biti prvi steber republike, zna postati ravno nje morilec, ako jo narodu s protinaravno in protinarodno politiko pristudi.

Francozi so globoko ponižani, pa akoravno se kažejo, kakor bi se za nič drugega ne brigali, ko za poljedelstvo, obrtnijo in kupčijo, — naj se le pokaže mož, ki jim bo prinesel novih zmag in nove slave, na svojih ramah ga bodo nosili in vse žrtvovali za njega.

Republikanska stranka se uklanja zdaj Bismarku, zdaj Angležem, v zunanji politiki si niti besede črhiti ne upa; to ni po okusu francozkega naroda, akoravno s tako zdržljivo politiko njegovo blagostanje raste; talentiran princ, ki bi se vlade polastil in toliko sreče imel, da bi koj iz početka Francozom nekaj lavorik in nove slave pokazal, pridobil bi v kratkem vsa srca, in Gambettova zastava bi čisto osamljena ostala.

Iz Bosne.

Naše pogumne vojake čaka v Bosni še veliko truda in dela. „Wien. Abendpost“ se nadeja sicer, da je bila glavna moč muhame-

Urno skoči krojač na voz, in ta zdrdra živo naprej.

Breskvar kupčeval je tudi z žitom.

Veselo zavpije čez nekaj časa: Bog v nebesih, poglejte krompir in zelje, vse je velo, če nas ljubi Bog blagoslovi še teden s tako sušo, bo pšenica po deset goldinarjev mernik. Bog pa ni bil ravno pripravljen željo žitnega kupca spoznati, za Ostrico kopičile so se že grozne megle, gromelo je, in posamezne debele kaplje so že padati začele.

Breskvar vdari po konjih, ki potegnejo, da se iskre pod kopiti delajo.

Zapustila sta ravno Mengeš.

Še uro imava do Črnuč in morebiti še uideva dežju, pravi Breskvar. Pet medvedov! krojač kaj vam je?

Nu kaj! zakroži krojač, ter se strašno zapači in kmeta v debelo stegno vščipne.

Kaj zlodja počenjate, krojač! vpije Breskvar, kteremu iz strahu bič iz roke pade.

Nič, prav nič, oderuh! tuli krojač, prime kmeta za ušesa ter svoje žareče oči vanj vpre in mu velike zobe pokaže.

Breskvarja bledica prešine, vsa kri mu k srcu zleze, plašno spet vpraša: Za božji čas, kaj vam je?

Le mirni bodite, odgovori krojač in si z roko čelo obriše, je že prešlo.

Ali poznate konjederko na Ježici, ki ljudi vrači, k tej grem, in ravno zdaj me mora slabo vreme vjeti, je ves zrak napoljen z elektriko; že čutim; mi že spet prihaja! Hau, hau, hau!

Bog se usmili, kaj vam pa je prav za prav? vpije v smrtne strahu Breskvar.

Pred tednom me je stekel pes popadel. Hau, hau, hau!

Z dolgim skokom plane kmet z voza in beži kakor obstreljen zajec v bližno pšenico, v kateri se skriva.

Oderuh hau hau, oderuh hau, hau tuli krojač za splašenim, ki se pobere in beži, kar nar več more v bližni les ter se tam za gromlje skriva tako, da ne vidi več voza, pa tudi krojač njega ne.

Krojač se široko zasmaja, pobere bič in vaje, vdari po konjih ter se moško pripelje na Črnuče v krčmo k Snoju.

Vse šmentaj, to so Breskvarjevi konji, kje pa je on? pravi začudeno krčmar Snaj.

Breskvar bo kmalo prišel, odgovori krojač. Bila sva skupaj v Kamniku na somnju, imel je še nekaj v Podgorici opraviti, ter me je

prosil, da voz in konje, pri njegovem sestričniku pustim. Obljubil mi je zato pol goldinarja plače.

Če dovolite, se pri vas odpočijem, da dež jenja.

Krojač vstopi v krčmo, krčmar mu plača pol goldinarja in zgornjemu krojaču še poliček vina natoči.

Ko se zvedri, odrine popotnik in se prosi, da naj krčmar lepo pozdravi Breskvarja.

Čez dve uri prisopiha Breskvar moker do kože in ves vpehan.

Ko zagleda svoj voz, poprime sestričnika pod pazduho ter ga potegne v izbo.

Kje pa je? Ali je koga vgriznil? hlastoma vpraša krčmarja.

Kaj pa meniš? kdo da je? koga da imamo? začudeno vpraša ta.

Breskvar mu pove, kaj se mu je pripetilo. Sestričnik sklence roki nad glavo: Hvala bogu, pravi, kakšni nesreči smo odšli, bilo je videti, da je ta človek pametnejši, kakor midva oba, kdo bi bil mislil, da je stekel.

Sestričnika se objameta in še dandanes Boga hvalita, da ju je take nesreče obvaroval.

danskih vstajnikov v deveturnem hudem boji pri Jajci, v katerem se je zlasti odlikoval naš domači polk, uničena in da naša vojna na potu proti Travniku ne bode imela več toliko sitnosti in opovir, a iz drugih poročil je razvidno, da se glavna moč vstajnikov zbira v Sarajevu, kamor od vseh strani dohajajo oborožene čete, in da bode naša vojna še le tedaj svojo glavno nalogo izvršila, ko bode potokla te vstajnike in v roke dobila glavno bosensko mesto. Zdaj se tam široko šopiri bivši harambaša (tolovajski vodja) Hadži Loja, ki je otroke in žene spravil iz Sarajeva in v mestu gospodari z največim turškim fanatizmom, pred katerim so krščanski prebivalci v vednem strahu in trepetu. Predrznost tega turškega fanatika, kterege neki prav zelo podpira italijanski, Avstriji zelo sovraženi konzul, je najbolj razvidna iz tega, da je svojega nasprotnika Fazlija paša v ječo vrgel in k smrti obsodil vse tiste bege, ki so se kakor n. pr. Kapetinovič podvrgli vojni avstrijski.

Kakor se naznanja iz Sarajeva, je Hadži Loja oklical, da ga je veliki šerif iz Mekepooblastil oznanovati versko vojsko. Vlado opravlja 6 ljudi, med katerimi so trije ulemi. Nekteri listi, ki zlasti Slovane in njihovo zvestobo jako radi sumničijo ter tudi o sedanjem uporu v Bosni pišejo, kakor da bi izvirali od slovanske strani, so pisarili, da se bodo muhamedanskimi vstajnikom, katerim je Hadži Loja na čelu, pridružili tudi krščanski vstajniki. To pa je zopet le s trte zvito natočevanje in „Pol. Corr.“ iz Belgrada naznanja, da ti vstajniki z mohamedanskimi fanatikimi nimajo ne le nobene zveze, ampak da še celo nameravajo, kadar se avstrijska vojna približa njihovemu središču v Tiškovcu, poslati posebno deputacijo k baronu Filipoviču ali nadvojvodu Janezu Salvatorju, ktera jima bode sporočila, da se vstajniki vojni avstrijski podvržejo in vlado ter ju ob enem poprosijo varstva pred maščevanjem mohamedanskih tlačiteljev.

Posebni novih poročil z bojišča danes ni. Iz Kostajnice se naznanja, da je bil velik del Turške Krajine krez posebnih opovir zaseden in da so avstrijske posadke že v Dubici, Novem, Priedoru, Kozarcu, Banjaluki kakor tudi po vseh železničnih postajah med Dobrinom in Banjaluko. Povsod se je pričelo vredovati vradovanje pod nadzorništvom dotičnih vojaških poveljnikov.

O boju med Maglajem in Žepčem 7. t. m. poroča neki telegram višjega poveljnika od 8. t. m., da se je boja vdeležilo vse muhamedansko prebivalstvo na jugu od Doboja, okoli 6000 ljudi s 4 topovi. Boj se je pričel o poludne; ob 4. uri bil je sovražnik prepoden iz prve, ob 6 $\frac{1}{2}$ uri iz druge še močnejše lege; naši so vjeli 1 batalijon turških brambovcv (redif), en drug batalijon je pa komaj všel. Zguba sovražnikova je neizmerna.

Ravno o tem boji poroča „Dtsch. Ztg.“ iz Kostajnice, da je bilo vstajnikov skoraj 10.000 in da so imeli 6 topov. Zguba je na obeh straneh velika, pa sovražnikova veliko večja od naše. — Od tistih 70 husarjev, ki so jih pogrešali vsled prvega boja med Maglajem in Žepčem, se jih je pozneje 25 še vrnilo, ki so se bili rešili v gozdu. Ti so pravili, da so Turki grdo in neusmiljeno ravnali z mrtvimi in ranjenimi tovarši, in jih tako razmesarili, da jih ni bilo moč poznati. Naši so vsled tega ustrelili 7 zasačenih vstajnikov, pri katerih so našli ukradene reči ubitih in pomorjenih husarjev.

Bolj srečen je bil oddelek Jovanovičev v Hercegovini, ki je brez posebnih bojev, izvzem-

ši prasko pri Čitluki, dospel v Mostar. Jovanovič je tam vstanovil deželno vlado, v katero je poklical poštene in zanesljive može, ki se pod njegovim predsedništvom vsaki dan zbirajo k posvetovanju. Ta svet je sklenil in zaukazal, da morajo prebivalci oddati gosposki vse puške, ki se od zadej bašejo in katerih je bilo med prebivalce neki razdeljenih 80.000 s streljivom vred. Svoje stare puške, pištole in obože pa, ki jim služijo za kinč in osebno varstvo, smejo obdržati.

Včeraj se je po Ljubljani govorilo, da so naši vrli vojaki dospeli že v Travnik in mesto vzeli. General Filipovič je v Bosni in Hercegovini oklical stojno ali naglo sodbo za vohune, roparje, požigovalce, morilce in puntarje.

Politični pregled.

V Ljubljani, 12. avgusta.

Avstrijske dežele.

Cesar se tako zanimajo za dogodbe v Bosni, da so na 10. t. m. nastavljeni odhod v Išel odložili, ker do popoldne ni bilo nobenih poročil z bosenskega bojišča. Dopoldne so se z vojnim ministrom skoz 2 uri o tej zadevi razgovarjali. „Deutsche Zeitung“ poroča, da bode moral grof Andrassy od vnanjega ministerstva odstopiti, če se mu ne posreči zasedenje Bosne brez velikih žrtev izvršiti. V zvezi z Rusijo, piše omenjeni list, bi bila Avstrija pred nekaj časom kaj lahko brez opovir zasedla Bosno in Hercegovino. Pa grof Andrassy je to zadrževal rekši, da se bode v tej zadevi mirno porazumel s Turčijo in da pozneje to ne bo nič težavnejši kakor bi bilo prej. To se pa ni zgodilo; Turčija še vedno ugovarja in upor muhamedanskega prebivalstva je čedalje več. Grof Andrassy tedaj svoji nalogi ni bil kos in se bo moral umakniti drugemu možu, če se morda v Bosni vname cela vojska.

Cesarjevič Rudolf se je 10. t. m. vdeležil obširnejih vojaških vaj Ziemieckovega polka, popoldne pa se je odpeljal na Fürstenbergovo grajščino na lov. 21. t. m. bodo v Pragi cesarjeviču na čast strelci napravili veliko svečanost, ktere se bodo vdeležile deputacije skoraj vsih strelskih društev na Českem.

Češki listi z veliko radostjo pozdravljajo zedinjenje narodnih strank. Prej so se nasprotniki zanašali, da bodo vsako stranko posebej vgnali in so toraj na vso moč gojili narodni razdor; zdaj to ni več mogoče. „Kdor se hoče sedaj pogajati, piše „Politik“, nima več opraviti s posebnimi strankami, ampak s celim narodom, ki ima določiti, kako da hoče vravnati svoje zadeve. Da to s sedanjimi mogotci ni mogoče, ume se samo po sebi. Ne glede na to, da sedanje ministerstvo po sprejemu njogove odpovedi le začasno službuje, še nobeno ministerstvo proti narodu českemu ni bilo tako osorno, kakor Auerspergovo. Vsako ministerstvo od početka konstitucionalne dobe sim je vsaj poskušalo s českim narodom se pogajati in ga pridobiti za nove okoliščine, samo ministerstvo Auerspergovo tega ni storilo; ono se ni hotelo s česko opozicijo porazumeti, ampak jo uničiti. Da tega ni moglo, kaže najbolj ravnokar dognano zedinjenje; jutranje solnce poslavljajočega se ministerstva je videlo nastati razdor med našim narodom, in pri zapadu morajo odhajajoči državniki še gledati zedinjenje, kar bode njihov popolni odstop gotovo polajšalo. Zedinjenje je bilo sedaj tem potrebnější, ker se bodo volitve vršile še pod vplivom odstoplega ministerstva in je tedaj treba še večje skrbi in odločnosti — združeni

česki narod zamore z mirno vestjo pričakovati te in vse druge dogodke.“ — Volitve za deželni zbor se bodo vršile 17. 19. 21. in 23. septembra. Dr. Rieger in Zeithammer sta vsim volilnim okrajem poslala pismo, v katerem jih vprašata, so li s sedanjimi poslanci zadovoljni ali ši želé morda novega poslanca? Če je temu tako, naj si volilci sami izbero kandidata ali pa izvolitev prepuste narodnemu volilnemu odboru. Posvetovanja o kandidatu naj se vdeležijo vsi volilci, in če bi se ne mogli zediniti, naj odloči večina.

V Reki ne morejo najti nobenega kandidata za ogerski državni zbor. Prejšnji poslanec Perretti se je odpovedal poslanstvu; bil je toraj s 16 vradniškimi glasovi enoglasno izvoljen guverner Szapary, ki pa ravno zaradi tega poslanstva ni hotel prevzeti. Posudili so kandidaturu Thotu, a ker so ga izvolili že v Nitri, se tudi Thot za to čast zahvaljuje. Kakor piše „Obzor“, mislijo sedaj Rečani kot lojalni ljudje in kot ljudje, ki osobito ljubijo visoke gospode, za svojega poslanca izvoliti ministerškega predsednika Tiszó, da ga odškodujejo za propad v Debrecinu. Govori se pa, da Tisza sam hoče kandidirati v Košicah (Kaschau.) Tudi v Sčavnici (Schemnitz) so neki mislili na izvolitev ministerskega predsednika, ki je bil pa med tem že izvoljen za državnega poslanca v erdeljskem mesticu Szepsi-Szent-György.

Vnanje države.

Papežev državni tajnik je postal kardinal Nina, rojen l. 1812 in za kardinala izvoljen l. 1877, ki bode boje nadaljeval politiko Franahieva.

Iz Srbije se poroča, da so tamošnje zadeve jako neugodne in da namerava Karadjordjevičeva stranka napraviti upor. Srbija, ki hoče ob Drini proti meji Bosenski boje nastaviti 20.000 mož, bode tedaj svoje vojake doma bolj potrebovala, kakor da bi ž njimi zapreke delala vojni avstrijski. — Velika skupština se snide koncem meseca avgusta, da vsled osvojitve novih dežel dovrši potrebno premembo državne vstave.

Izvirni dopisi.

Iz Ljubljane, 9. avgusta, (Rudolfova železnica in Ljubljana čanje.) „Slovenec“ se poteza za to, da bi se znižana cena pri izrednih ali zabavnih vlakih Gorenjske železnice razširila na vse postaje med Ljubljano in Radolico. Stojte, gospoda, le po časi in — po vrsti, kakor so hiše v Trsti! Najprej si prizadevajmo doseči, da se bodedo za navadno ceno s temi vlaki voziti mogli, kamor nas veselijo. „Slovenec“ poročevalec menda ne ve isto tako kakor jaz dosihmal nisem vedel, da so letošnji „vergnungszugi“ Rudolfove železnice tako hencavo prebrisano osnovani, da mora plačati (res znižano) voznino do — Lesec, kdor misli drdrati le do Vižmarjev ali do Medvod itd. Kaj bolj pripravnega, bolj obzirnega, lagotnosti občinstva bolj ustregajočega ni z lepa misliti! Skoro bi človek vskliknil: to je le pri nas mogoče.

Pa bode kdo ugovarjal: „ti zabavni vlaki so privatno podjetje, železničnej direkciji stvar nič mar ni in tudi nikomur drugemu ne gre vtikati se vanjo.“ Res, privatna stvar je, pa dosti žalostno, da je privatna stvar. Ali ravnateljstvo Rudolfove železnice nima toliko razuma niti poguma, da bi iz lastnega nagona, na svoj račun priredilo kdaj kak izreden vlak o polletnem časi? Ali je bilo to železnici na kvar, ko se je prejšnja leta z izrednim vlakom za

navadno voznino vsak lahko peljal, kamor mu je bilo drago? Zato se ni nobeden manj niti več peljal do Lesec.

Saj bi se živa duša za to vprašanje ne vnemala, če bi redni vlaki tukaj odhajali in prihajali tako, da bi človek mogel z njimi kam bliže na eden dan; do znane cene že nikomur ni toliko, ker gre tu le za bližnje postaje. Pa prav kakor navlaš se direkcija za vse prošnje in grožnje v tem obziru zmeni toliko kolikor — Turki za ravnopravnost. Od koliko strani se je že drezalo, pa nič ne izda! Vse jadikovanje, vse moledovanje, vse interpelacije so bob v steno! Človeku se vsiljuje sum, da je Rudolfova železnica v tajni zvezi z ljubljanskimi fijakarji in samo zato skrbi, da le-tem preveč v škodo ne hodi.

Domišljam si, da je bil tudi naš župan naprošen, naj skuša da bi se Rudolfova železnica spokorila na korist Ljubljancanom, pa nisem slišal, da bi bil kaj poročal o vspehu svojih „korakov“. Ali je sploh ktere storil? Ali morda tudi on na tihem protežira ljubljanske konjederce? kaj pomaga povdarjati, da je dolžnost direkcije vlake tako vrejati, da bode promet več nesel! Kdo se briga za iznos železnice: saj država garantuje obresti! Ali bi ne bilo morda shodno, da se tu oglasi železnice vrhovno državno nadzorstvo ter pretresa, ali voznini red, ki se menda pač mora predlagati mu v potrjenje, ustreza potrebam in upravičenim željam občinstva, ali se ozira na pravo korist društva samega in torej na korist državne blagajnice? Pa ti visoci gospodje menda ne utegnejo pečati se s tacimi — malenkostimi!

„Sl.“ je enkrat pripovedoval, kako izvrstno znajo železnice na Poznanskem menda „podpirati“ ali, če hočete, v svoj prid obračati ljudsko pobožnost. Pri nas genijalnim voditeljem prometnih naprav kaj takega na misel ne pride! Koliko ljudi bi se Šmarine dni n. pr. posluževalo vlake Rudolfove železnice ob priložnej uri za božjo pot na Šmarino goro — in glej! če se hočes z njim peljati na Vižmarje moraš vzeti karto do Lesec in nazaj ter potem čakati do desetih zvečer, če hočes s to karto priti spet v Ljubljano! Sicer Ti nobeden ne brani, da se tudi popoldne ob treh vrneš domu, samo — plačati moraš zato posebej! Če pa češ peš mahati jo iz Št. Vida doli, aa, taj pa ni treba nič plačati Rudolfovej železnici; nazaj Ti sicer tudi nič ne dajo, zato pa smeš iti, kadar koli se Ti ljubi! Oj, čudovite modrosti!

Naj končno še pritaknem, kar se je po Ljubljani govorilo o posebnem vlakcu, ki je bil namenjen za preteklo nedeljo. Zlobni jeziki so trdili, da so nekteri ljudje — podvzetniki se na dobrodejno veselico menda niso bili spomnili — ta vlak navlaš za to hoteli na ta dan imeti, da bi ljudi nekoliko odtegnili — dobrodejnej veselici veterauov na Kozlerjevem vrtu. Pravijo, da je ta vražji načrt rodila neka stara pravda, ki so jo nekdanj veteranje imeli med seboj. Jaz ne vem, koliko je resnice v tej govorici, pa to je gotovo, da naj bi bilo sram vsacega, komur taka namera izroji v možjanib. Če bi bili veteranje veselico pred nekdanjim „Cekinovem gradom“ napravili le zgol sebi za kratek čas, nu, naj Ti bode — nagajaj, da bodeš sit! Če gre pa za tako blag namen in razžaljeno samoljubje preslepi in zapelje koga, da zapreke delati hoče temu namenu, tedaj tak zasluži sloveči oče Greuterjev „pfui!“ — trikrat „pfui!“ Sicer pe je nebo samo stvar razsodilo: zjutraj je bilo deževno in vlak je splaval po vodi, veselice pa vreme ni dosti kazilo.

— n.

Iz Ljubljanske okolice, 11. avg. (Želja glede bojov v Bosni.) Prav resnico je govoril „Slovenčev“ članek „nekdanj in zdaj“, kjer je bilo povedano, kako se bosenskim turčinom nazaj poplačuje, kar so nekdanj nad Slovenci pregrešili se. Tačas še nismo mislili, da pride do resnih bojov tam doli. Zdaj pa se poroča, da so se naši fantje 17. polka pri Jajci devet ur bili z mohamedani, ter da so jih premagali in vzeli jim ograde in nasipe. Tako je prav, le po njih! Saj oni niso nikdar nobenega usmiljenja imeli, kedar so na slovensko zemljo, prihruli, in so vse pokončali, požgali in pomorili. Tako se pravica skazuje še le po več stoletjih!

Vendar naše veselje nad zmago naših junakov ni čisto, ker je namešano z grenko skrbjo za naše rojake, ker ne vemo prav, koliko jih je padlo. V naši okolici se je te dni raznašala novica, da jih je mnogo (okoli 400) ranjenih in ubitih, kar pa ni prav verjetno. Da se morejo raznašati take vzburjajoče novice, temu je menda glavni vzrok to, da se vradna poročila prepozno razglašajo in da imajo potem drugi čas, vsakoršne novice si izmišljevati in ljudi strašiti. Nič bi ne škodilo, ampak še koristilo bi, ko bi se novice iz bojišča in imena ranjenih in ubitih kakor hitro mogoče in natanko poročale, da bi vsaj vedeli, pri čem da smo.

Domače novice.

V Ljubljani 13. avgusta.

(Zapuščenih družin v vojake poklicanih rezervistov) se bode po naznanilu „D. Ztg.“ vendar le usmilita država, kakor smo v „Slovenču“ že pred nekimi tedni pojasnovali in priporočali, in dotični vladini ukazi so v Cisloneki že razposlani. V Transli bode šlo to nekoliko težje, ker vstavne določbe ovirajo preskrbovanje takih družin iz državnega zaklada.

(Reservina batalijona domačega Kuhnovega polka), ktera bi bila imela priti v Ljubljano in Kamnik, ostaneta v Trstu.

(Od domačega lovškega batalijona) bili so v boju pri Čitluku ranjeni ti-le 4 lovci: Janez Burgar, Jakob Podič, Matej Pisec in Jakob Tipol. Rane so bile sicer hude, vendar se ranjenci že počutijo bolje. „N. fr. Press“ piše, da pri Čitluku niso bili ranjeni samo štirje, ampak 8 vojakov; če je to res, bode mo imena drugih štirih tudi skoraj zvedeli.

(Ogenj) je včerej popoldne nastal na Vrhniki, kamor so šli Ljubljanski gasilci gasiti. Koliko da je zgorelo do sklepa lista, še nismo bili zvedeli.

(Mostovi čez Savo.) „Obzor“ poroča, da bodo že skoraj pričeli delati 3 lesene mostove čez Savo in sicer v Stari Gradiški, Brodu in Šamcu. Delo je prevzel nek tukajšnji obrtnik (Tönnies?) in razne dele so že začeli spravljati v imenovane kraje.

Razne reči.

— Neki slikar portretiral je debelega odvetnika z rokami v žepu. Slikar vpraša svojega prijatelja: Ali ni slika dobra, ali nisem dobro narisal odvetnika? Nisi ne — odgovori prijatelj — ta odvetnik nima svojih rok nikdar v svojih, ampak vedno v ptujih žepih.

— Svobodno odvetništvo, za katero so se nekdanj na vso moč potegovali, je sedaj zopet v nevarnosti po odvetnikih samih, ki za-

htevasjo, da naj se praksa koncipijentov podaljša na 10 let ter število odvetnikov določi.

— Novomeška kresijska sodnija obeta 200 gl. plačila tistemu, ki vjame neoženjenega posestnika Antona Ajstera iz Krške vasi na Dolenjskem, ki je nekoga umoril potem pa pobegnil.

Preklie.

Podpisani preklicem svoj dopis iz Idrije od 1. julija, tiskan v „Sl. Narodu“ št. 149. 3. julija 1878 popolnoma kot neresničnega in javno pripoznam, da mi je jako žal, da sem tako hudo obdolžil vse skozi pošteno in gostoljubno Žnidaršičevo hišo.

V Idriji, dne 10. avgusta 1878.

Alojzij Novak,
c. kr. učitelj.

Eksekutivne dražbe.

13. avgusta. 2. Malenček iz Gabrova, 2. Žugelj iz Dobravice, oba v Metliki. 3. Krečič in Ukmar iz Ustja, oba v Vipavi. 3. Pirman iz Bočkova v Lozi. 3. Knafelc iz Rodohove vasi, v Postojni. 2. Vrtačič iz Preloga v Mokronogu.

14. avgusta: 3. Posega iz Razdrtega, v Senožečah. 2. Suhadolnik iz Kamnika, 1. Švigelj iz Goričice, oba na Vrhniki. 3. Rožanc in Kočevar iz Cirknice, 3. Lekan iz Rovt, 3. Uršič iz Dolenjega Jezera, 3. Kovač iz Grahovega, vsi v Logatcu. 3. Bulc v Mokronogu. 3. Vobov iz Rudnika v Kamniku. 3. Jaklič iz Klečeta, 3. Papež iz Višnje oba v Žužemberku. 3. Slobeb iz Vnanje Gorice, 3. Anzele iz Podgozja, 3. Puh iz Starega apna, 3. Šepčeva grajšinica, 1. Kmetič iz Ježice, 1. Sonc iz Medna, 1. Kumše iz Tomišlja, vsi v Ljubljani.

Umrli so:

Od 9. do 10. avgusta: Anton Czerny, ključ. 72 l., za spridenjem drobovja. Franc Škerl, natak. o. 8 m., za davico. Marija Urbančič, nadz. o. 8 m. za sušico.

Loterijske številke, 10. avgusta.

V Trstu: 66, 85, 39, 29, 42.

V Lincu: 10, 29, 11, 27, 50

Telegrafne denarne cene 12. avgusta.

Papirna renta 63.35 — Srebrna renta 65.65 — Zlata renta 73.80 — 1860letno državno posojilo 112.25 — Bankine akcije 825 — Kreditne akcije 262.30 — London 115.10 — Srebro 100.90. — Ces. kr. cekini 5.49. — 20-frankov 9.28.

Denarstvene cene 12. avgusta.

	Denar.	Blago
Državni fond.		
5% avstrijska papirna renta	63.35	63.45
5% renta v srebru	66.70	66.10
4% renta v zlatu (davka prosta)	73.70	73.80
Srečke (lozi) 1854. l.	108.—	108.50
„ „ 1860. l. coli.	119.—	112.25
„ „ 1860. l., petinke	123.50	119.75
Premijski listi 1864. l.	142.50	143.—
Zemljišči odveznice.		
Štajarske po 5%	98.50	99.50
Kranjske, koroške in primorske po 5%	90.—	91.—
Ogerske po 5%	78.60	89.50
Hrvaške in slavonske po 5%	84.50	85.50
Bedmograške po 5%	76.—	76.75
Delnice (akcije).		
Nacionalne banke	820.—	836.—
Unionske banke	74.75	75.25
Kreditne akcije	261.80	262.—
Nižoavstr. eskomptne družbe	762.—	768.—
Anglo-avstr. banke	118.75	119.25
Srečke (lozi).		
Kreditne po 100 gl. a. v.	161.50	162.—
Tržaške „ 100 „ k. d.	120.—	121.—
„ „ 50 „ „ „	62.—	63.—
Budenske „ 40 gl. a. v.	27.90	28.30
Salmove „ 40 „ „ „	38.—	39.—
Palffy-jeve „ 40 „ „ „	30.—	30.25
Clary-jeve „ 40 „ „ „	36.75	32.—
St. Genois „ 40 „ „ „	33.25	34.50
Windischgrätz-ove „ 20 „ „ „	28.50	29.—
Waldstein-ove „ 40 „ „ „	23.—	23.50
Srebro in zlato.		
Ces. cekini	5.51	5.53
Napoleonsd'or	9.28	9.29
Srebro	101.—	101.10